

גגז לנחת שבת ושני וחמישי

וילך משה

תפסיר רס"ג

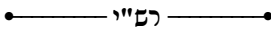
חמישי כשהן מחוברות בספרי תימן

לא א פמציא מוסי. וכלם בני אסראיל בגמיע הדא אלפלאם: ב פקאל להם. אנא אליוס אבן מאיה ועשרין סנה. לא אטיק ונאדה עלי אלכירוג ואלדכיל. ואללה פקד קאל לי. לא תעבר הדא אלארדן: ג אללה רבך. אלדי נורה יסיר בין ידיך. הו ינפד הולאי אללמם. מן בין ידיך ותרתיהם. יהושע. הו יעבר בין ידיך. כמא קאל אללה: ד פיצנע אללה בהם. כמא צנע בסיחון ועוג. מלפי אללמורי ובאהל בלדהם.

לא וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ואזל משה ומליל ית פתגמיא האלין עם כל ישראל: ויאמר אליהם בין מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהיה אמר אלי לא

תעבר את הירדן הזוה: ואמר להון. בר מאה ועשרין שנין אנא יומא דין. לית אנא יכיל עוד למפק ולמיעל. וי אמר לי לא תעבר ית ירדנא הדין: יהוה אליהו הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה: יי אלהך. הוא עבר קדמך. הוא ישיצי. ית עממיא האלין. מן קדמך ותירתנון. יהושע. הוא עבר קדמך. כמא דמליל יי: ויעשה יהוה להם כאשר עשה

שני בספרי תימן (שני)

איני רשאי שנטלה ממני הרשות ונתנה ליהושע. דבר אחר, לצאת ולבא בדברי תורה, מלמד שנסתמו ממנו מסורות ומענינות החקמה: וה' אמר אלי. והו פרוש לא אוכל עוד לצאת ולבא לפי שה' אמר אלי:

לא וילך משה. ונוי: ז אנכי היום. היום מלאו ימי ושנותי ביום זה גלדתי וביום זה אמות: לא אוכל עוד לצאת ולבא. יכול שתשש כחך, תלמוד לומר (דברים לז, ז) לא כהתה עינו ולא נס לחה. אלא מהו לא אוכל

תפסיר רס"ג

אלדי אנפד'הם: (ה) פיסלמהם
אללה בין ידיכם. ותצנעון בהם.
כגמיע אלוצייה. אלדי
אוציתכם: (ו) אשתדו ותאידו.
לא תכיאפיהם ולא תרהבוהם.
פאן אללה רבך. נורה אלסאיר
מעך. לא ידעך ולא יתרפך:
(ז) תים דעא מוסי ביהושע.
וקאל לה. בחצירה גמיע אל
אסראיל אשתד ותאיד. פאנד
תדכל. מע הולאי אלקום. אלי
אלבלה. אלדי קסם אללה.

לְסִיחֹן וְלַעֹג מַלְכֵי
הָאֲמָרִי וְלָאֲרָעִם אֲשֶׁר
הַשְׁמִיד אֹתָם: וַיַּעֲבִיד יְיָ לְהֹן.
כְּמֵא דַעֲבַד. לְסִיחֹן וְלַעֹג. מַלְכֵי
אֲמֹרָאָה וְלָאֲרָעָהֹן. דְּשִׁיזֵי יְתָהֹן:
וּנְתַנְם יְהוָה לְפָנֵיכֶם
וַעֲשִׂיתֶם לָהֶם כְּכָל-הַמִּצְוָה
אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם: וַיִּמְסְרֹנּוּ
יְיָ קְדָמִיכֹן. וְתַעֲבֹדוּן לְהֹן. כְּכָל

תפקידתא. דפקידית יתכון: חזקו ואמצו אל-תיראו
ואל-תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא
ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך: תקפו ועילמו. לא
תדחלון ולא תתברון מן קדמיהון. ארי יי אלהך. מימריה מדבר
קדמך. לא ישבקנד ולא ירחקנד: ס (שלישי) (חמישי כשהן מחוברות)

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה
לְיִהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְעֵינַי כָּל-יִשְׂרָאֵל חֲזַק
וְאַמֵץ כִּי אַתָּה תָּבֹא אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶל-
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם

ס שלישי בספרי תימן ס ששי כשהן מחוברות בסת"י ס

— כ"י —

ו לא ירפך. לא יתן לך רפיון להיות נעזב
ממנו: כי אתה תבוא את העם הזה. ארי
את תיעול עם עמא הדין. משה אמר לו
ליהושע. זקנים שבדור יהיו עמך. הכל לפי

דעתן ועצתן. אבל הקדוש ברוך הוא אמר
ליהושע. כי אתה תביא את בני ישראל אל
הארץ אשר נשבעתי להם (דברים לא, כג).
תביא על פרחם. הכל תלוי בהן. טול מקל והך

תפסיר רס"ג

לאבאיהם. אן יעטיהם. ואנת
תנחלה להם: ח) ואללה. אלדי
נורה סאיר בין ידיך. הו יכון
מעך. לא ידעד ולא יתרכך. לא
תכיאף ולא תדער: ט) תם
כתב מוסי' הדי' אלתוריה.
ודפעא. אלי' אלאימה בני לוי.
אלחאמלין צנדוק עהד אללה.
ולסאיר שיוך אל אסראיל:
י) ואמרהם וקאל להם. פי כל
מדה' סבע סנין. פי וקת סנה'
אלתסיב פי חג אלמצ'אל:
יא) פי כגי גמיע אל אסראיל.

וְאֶתְּהָ תִּנְחַלְנָה אוֹתָם:

וקרא משה ליהושע. ואמר ליה. לעיני כל
ישראל תקף ועילם. ארי את. תיעול עם
עמא הדין. לארעא. דקים יי. לאבהתהון
למתן להון. ואת תחסננה להון:

וַיְהִי הוּא | הַהֵלֶךְ לְפָנֶיךָ

הוּא יְהִי עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ

וְלֹא יַעֲזֹבְךָ לֹא תִירָא וְלֹא

תַּחַת: ויי. הוא מדבר קדמך. מימריה

יהי בסעודך. לא ישבקנך ולא ירחקנך:

לא תדחל ולא תתבר: ט) ויכתב

מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתֵּן אֶל-הַכֹּהֲנִים

בְּנֵי לֵוִי הַנְּשָׂאִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וְאֶל-

כָּל-זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וכתב משה ית אורייתא הדא. ויהבה.

לכהניא בני לוי. דנטלין. ית ארון קימא דיי. ולכל סבי ישראל:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר

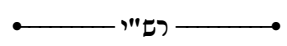
ⲕⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ
ⲕⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ ⲛⲓⲃⲓⲛⲓⲛⲓ

(רביעי)

מִקֵּץ | שִׁבְעַ שָׁנִים בְּמֵעַד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בַּחַג

הַסְּכּוֹת: ופקיד משה יתהון למימר. מסוף שבע שנין. בזמן שתא

דשמטתא בחגא דמטליא: י) בבוא כל-ישראל לראות

על קדקדון. דבר אחד לדור, ולא שני דברים
לדור: ט) ויכתב משה וגו' ויתנה. בשונגמרה
כלה, נתנה לבני שבטו: י) מקץ שבע שנים.
בשנה ראשונה שלשמטה, בשמינית. ולמה
קורא אותה שנת השמטה, שעדין שביעית
נוהגת בה, בקציר שלשביעית היוצא למוצאי

תפסיר רס"ג

לא לחצור בין ידי אללה. רבכם פי אלמוצע אלדי יכתארה. תקרא עליהם הדיה אלתיוריה. בחד'אם חיתי יסמעוניהא: (ב) ודיאך באן תגונק אלקום. אלדגאל ואלנסא ואלאטפאל. ואלגריב אלדי פי מחאלך. לפי יסמעו ויתעלמו. ויכ'אפו אללה רבכם. ויחפצו ויעמלו. בגמיע פלאם הדיה אלתיוריה: (ג) חתי בניהם אלדי לם יבלגו. יסמעו ויתעלמו. ויכ'אפו אללה רבכם. טול זמאנהם. אלדי הם אחיא פי אלבלד. אלדי אנתם גאיזין אלארדן. לתדכילון אליה

אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא
אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגְדְךָ
כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם: בְּמִיתֵי
כָּל יִשְׂרָאֵל. לְאֶתְחֹזֵא קָדָם יי
אֱלֹהֶיךָ. בְּאֶתְרֵא דִיתְרַעֵי. תִקְרִי ית
אוֹרֵיתָא הָדָא. קָדָם כָּל יִשְׂרָאֵל
וְתִשְׁמַעְנֶנּוּ: ^ד הַקְהֵל אֶת־הָעָם
הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף
וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן
יִשְׁמְעוּ וּלְמַעַן יִלְמְדוּ וִירְאוּ
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־

דְּבַרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: פְּנוּשׁ ית עמא. גובריא ונשיא
וּטְפֵלָא. וְגֵיּוֹרְךָ דְּבַקְרוֹךְ. בְּדִיל דִּישְׁמַעוּן וּבְדִיל דִּיילְפוּן. וּיְדַחֲלוּן ית יי
אֱלֹהֵינוּ. וְיִשְׁרוּן לְמַעַבְדְךָ. ית כָּל פְּתַגְמֵי אוֹרֵיתָא הָדָא: ^ה וּבְנֵיהֶם
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וּלְמַדּוּ לִירְאָה אֶת־
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל־
הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה
לְרִשְׁתָּהּ: וּבְנֵיהוֹן דְּלֹא יָדְעוּ. יִשְׁמַעוּן וְיִילְפוּן. לְמַדְחַל קָדָם יי

— רס"י —

שבועית: יא תקרא את התורה הזאת. שְׁלַעֲן שְׁהִיּו עוֹשִׁין בְּעוֹרָה: יב הָאֲנָשִׁים. הַמְלָךְ הֵיךָ קוֹרָא מִתְחַלֵּת אֵלָה הַדְּבָרִים. לְלַמּוֹד: וְהַנְּשִׁים. לְשִׁמּוֹעַ: וְהַטָּף. לְמַה בָּא. לְתַת שְׁכַר לְמַבִּיאֵיהֶם: פְּדֵאִיתָא בְּמַסְכַּת סוּטָה (מ, 6), עַל בִּימָה

אֶל־הַכּוֹן. כָּל יוֹמֵי־א. דְּאֶתְּוֹן קִיְמִין עַל אֶרֶעָא. דְּאֶתְּוֹן. עֲבָרִין יְת יִרְדְּנָא. לְתַמְּוֹן

לְמִירְתָּהּ: פ (חטישי) (ששי במחוברות)

❧ המיטטי תיטון בספרי שביעי במחוברות בסתיי ❧

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֵן קָרְבוּ יַמֶּיךָ לְמוֹת קְרָא אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְהִתְיַצְבוּ בְּאֵהָל מוֹעֵד וְאַצִּוֶנּוּ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ וַיִּתְיַצְבוּ בְּאֵהָל מוֹעֵד: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה. הָא קָרְבוּ יוֹמְךָ לְמָמַת. קְרִי יְת יְהוֹשֻׁעַ. וְאֶתְעַתְדוּ. בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא וְאַפְקִדְנִיה. וְאִזְל מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ. וְאֶתְעַתְדוּ

תפסיר רס"ג
 לְתַחֲוֹזוּדָא: יד) פְּקָאֵל אֵלֵלָה לְמוֹסִי. הוֹדִיא קֹד קֶרְבַּת אֵי־אֵמְךָ לְאֵלְמוֹת. אִדְע בִּיהוֹשֻׁעַ. וְקָפָא פִי כִּבָּא אֵלְמַחְצִיר חֲתִי אִסְתַּכְּלָפָה. פְּמִצִּיא מוֹסִי וַיְהוֹשֻׁעַ. וְוֹקָפָא פִי כִּבָּא אֵלְמַחְצִיר: טו) פְּתַגְלָא אֵלֵלָה. פִּי אֵלְכִיבָא בְּעַמּוּד מִן גִּ'מָּאם. וְוֹקָף עֲלִי בְּאַבְדָּה: טז) פְּקָאֵל אֵלֵלָה אֵלֵלָא לְמוֹסִי. אַנְד סְתַנְצִיעַ מַע אֲבַאֲךָ. וְסִיקוּם הוֹדִיא אֵלְשַׁעֲב. וַיִּטְגִּי פִי תַבַּע מַעֲבֹדָאֵת אֵהָל אֵלְפִלָּה. אֵלְדִי הוּ צִאֲוִר אֵלִי תִים פִּי מֵא בִּינְהָם. וַיִּתְרַכְנִי וַיִּפְסְדִי עַהֲדִי אֵלְדִי עֲתִדְתָּה מַעָה:

בְּמִשְׁכַּן זְמַנָּא: טז וַיֵּרָא יְהוָה בְּאֵהָל בְּעַמּוּד עַנָּן וַיַּעֲמֵד עַמּוּד הָעַנָּן עַל־פֶּתַח הָאֵהָל: וְאֶתְגַּלִּי יי. בְּמִשְׁכַּנָּא בְּעַמּוּדָא דְעַנָּנָא. וְקַם. עַמּוּדָא דְעַנָּנָא עַל תְּרַע מִשְׁכַּנָּא: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּךְ שָׁכַב עִם־אֲבֹתֶיךָ וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנְהוּ אַחֲרַי | אֵלֵהִי נִכְר־הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוּא בָּא־שָׁמָּה בְּקֶרְבּוֹ וְעִזְבֵנִי וְהִפֵּר אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ: וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה. הָא אֵת שָׁכִיב עִם אֲבֹהֲתֶךָ. וַיְקוּם עִמָּא הַדִּין. וַיִּטְעִי בְּתַר טְעוֹת עַמְּמִי

— רס"י —

יד וְאַצִּוֶנּוּ. וְאַזְרִזְנוּ: טז נִכְר־הָאָרֶץ. גוֹיֵי הָאָרֶץ:

תפסיר רס"ג

יז) וישתד ג' צ' בי עליהם פי
 ד'אלך אלזמאן. פאתרכהם.
 ואחגב רחמתי ענהם פיצירון
 מאכלא. ותציבהם. שרור
 פתיצה ושדאידה. פיקולון פי
 ד'אלך אלזמאן. אלא אן ממא
 לים ענאידה רבי מעי.
 אצאפתני הד'ה אלבלאיא:
 יח) ומע ד'אלך. אנא מקים
 עלי חגב רחמתי ענהם פי
 ד'אלך אלזמאן. בסבב אלשר
 אלדי צנעוה. אד' ולא. אלי
 מעבודאת אכ'ר: יט) ואלאן.
 פאכתבו לכם הד'ה אלתסבחה.
 ולקנהא בני אסראיל. חתי

ארעא. דהוא עליל לתמן ביניהון.
 וישבקון דחלתי. וישנון ית קימי. דגזרית
 עמהון: **וחרה אפי בו**
ביום-ההוא ועזבתים
והסתרתני פני מהם והיה
לאכל ומצאהו רעות
רבות וצרות ואמר ביום
ההוא הלא על כפי-אין
אלהי בקרבי מצאוני
הרעות האלה: ויתקף רוגזי בהון
 בעדנא ההוא. וארחיקנון. ואסליק

שכינתי מנהון ויהון למבו. ויערען יתהון. בישן סגי'אן ועקן.
 וימר בעדנא ההוא. הלא. מדלית שכינת אלהי ביני. ערעני בישתא
 האלין: **ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא**
על כל-הרעה אשר עשה כי פנה אל-אלהים
אחרים: ואנא. סלקא אסליק שכינתי מנהון בעדנא ההוא.
 על כל בשתא דעבדו. ארי אתפניאו. בתר טעות עממיא:
 יט) **ועתה כתבו לכם את-השירה הזאת**
ולמדה את-בני-ישראל שימה בפיהם למען
תהיה-לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:

— רס"י —

יז) והסתרתני פני. כמו שאיני רואה בצרתם: יט) את השירה הזאת. (לקמן לב, 6) האזינו
 השמים עד (לב, מג) וכפר אדמתו עמו:

ובען. כתובו לכוּן ית תושבחתא הָדָא. ואלפה לבני ישראל שויה בפומהון. בדיל דתהי קדמי. תושבחתא הָדָא. לסהיד

בבני ישראל: (ששי) (שבועי במחוברות)

כ פּי-אַבְיָאֲנוּ שְׁטִירָה בְּסִפְרֵי תִיּוֹן

אֶל-הָאֲדָמָה | אֲשֶׁר-

נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבוֹתַי זֶבֶת חֶלֶב

וּדְבַשׁ וְאָכַל וְשָׁבַע וְדָשָׁן

וּפְנֵה אֶל-אֱלֹהִים אַחֲרַיִם

וְעַבְדוּם וְנִאֲצוּנִי וְהִפֵּר אֶת-

בְּרִיתִי: אַרְי אַעִילְנוּן. לַאֲרַעא דְקִימִית

תפסיד רס"ג
תסתמלהא מן אפואהם. לפי תפון לי שאהודא עליהם: (כ) אד' אדכ'להם. אלי' אלפלד אלד'י אקסמת לאבאיהם. והו בלד יפיץ' לבנא ועסלא. פיאכל קומהם. וישבע וידסם. ת'ם יולי' אלי' מעבודאת אכ'ר פיעבדהא. וירפצ'ני ויפסד' עהדי' כא) פאדא אצאבתהם. בלאיא כתיירה ושראיד. חצרת הד'ה אלתסבחה בין יד'י כשאהוד עליהם. אד' יגב אן לא תנסא מן אפואת נסלהם. לאני עאלם בכיאטר'הם. ובמא סיצנעוה מן

לְאֲבָהֲתָהוֹן. עבדא חלב ודבש. וייכלון וישבעון ויתפנקון. ויתפנון.

בתר טעות עממ'יא ויפלחון להון. וירגזון קדמי. וישנון ית קימי:

כא וְהִיָּה כִּי-תִמְצְאוּ אֹתוֹ רַעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת

וְעָנִיתָ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח

מִפִּי זִרְעוֹ כִּי יִדְעֵתִי אֶת-יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה

הַיּוֹם בְּטָרָם אֲבִיָּאֲנוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר

נִשְׁבַּעְתִּי: ויהי. אַרְי יַעֲרַעַן יַתְהוֹן. בִּישָׁן סְגִיאָן וְעָקוּן. וְתִתִּיב.

תושבחתא הָדָא קדמוהי לסהיד. אַרְי. לָא תתנשי מפום בניהון.

אַרְי גְּלִי קְדָמִי יַעֲרָהוֹן. דַּאֲנוּן עַבְדִּין יוֹמָא דִּין. עַד לָא אַעִילְנוּן.

— רס"י —

כ ונאצוני. והכעיסוני וכן כל נאוצ' לשון כעס: כּוּ וְעָנִיתָ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד. שהתירתי בו בתוכה על כל המוצאות אותן: כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ. הרי זו הבטחה לישראל שאין תורה משתכחת מורעם לגמרי:

תפסיר רס"ג

אליו. מן קבל אן אדכ'להם.
 אלי אלבלד אלד'י קסמת:
 (כב) פפתב מוסי' הד'ה
 אלתסבתה פי ד'אלך אליום.
 ועלמהא לבני אסראיל:
 (כג) ת'ם אסתכלף יהושע
 אבן נון. וקאל לה אשתד
 ותאייד. לאנד תדכל בני
 אסראיל. אלי אלבלד
 אלד'י קסמת להם. ואנא
 אכון מעד: כד) ת'ם למא פרג'
 מוסי'. מן פתב גמיע פלאם
 הד'ה אלתורייה פי ספר. אלי
 אן כמלת: כה) פאמר מוסי'
 אלליואניין. האמלי צנדוק
 עהד אללה. וקאל להם:
 (כו) כ'דו הד'א ספר אלתורייה.

לְאַרְעָא דְקִימִית: כב ויכתב משה
 אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם
 הַהוּא וַיְלַמְדָהּ אֶת־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל: וכתב משה. ית תושבחתא
 הדא ביומא ההוא. ואלפה לבני ישראל:
 כג ויצו את יהושע בן־נון
 ויאמר חזק ואמץ כי אתה
 תביא את־בני ישראל
 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי
 לָהֶם וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ:
 ופקיד ית יהושע בר נון. ואמר תקף
 ועילם. ארי את. תעיל ית בני ישראל.

לְאַרְעָא דְקִימִית לְהוֹן. ומימרי יהי בסעדך: כד ויהי | ככלות
 מֹשֶׁה לְכַתֵּב אֶת־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת עַל־

סֵפֶר עַד תַּמּוּס: והוה כד שיצי משה. למכתב. ית פתגמי

אוריתא הדא על ספרא. עד דשלימו: ❀ שבועי בספרי תימן ❀ (שבועי)

כד ויצו משה את־הלוים נשאי ארון ברית־

יהוה לאמר: ופקיד משה ית ליואי. נטלי. ארון קימא די

למימר: כו לקח את ספר התורה הזו ושמתם

— רש"י —

כג ויצו את יהושע בן נון. מוסב למעלה הארץ אשר נשבעתי (לכס): כו לקח. כמו
 כלפי שכניה, כמו שמפורש (פסוק כא) אל (שמות ט) זכור, (ד' ס) שמור, (שמו"ג ג) הלוי:

תפסיד רס"ג

וציירה אלי גאנב צנדוק עהד
אללה רבכם. יכון תים עליך
שאהדא: כז) לאני עאלם
בכלאפך וצעובה רבבתך.
הודיא ואנא פי אלתיאה מעכם
אליום. לם תזאלו מכאלפין
ללה. פכיוף בעד מותי: כח) גווקו
אליי גמיע שיוך אסבאטכם
וערפאכם. חתי אלפלאם
בהדא אלפלאם. ואשהד
עליהם. אלסמאואת ואלארץ:

אתו מצד ארון ברית יהוה
אלהיכם והיה שם בך
לעד: סבו. ית ספרא דאורייתא הדין.
ותשוון יתיה. מסטר. ארון קימא די
אלהכון: ויהי תמן בך לסהיד: כז
אנכי ידעתי את מריך
ואת ערפך הקשה הן
בעודני חי עמכם היום

ממרים היתם עם יהוה ואף פי אחרי מותי:
ארי אנא ידענא ית סרבנותך. וית קדלך קשיא. הא עד דאנא קים

עמכון יומא דין. מסרבין הויתון קדם יי: ואף בתר דאמות: עפטי

כה הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם
ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים
האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ:
פנושו לותי. ית כל סבי שבטיכון וסרביכון. ואמליל קדמיהון.
ית פתגמיא האלין. ואסהיד בהון. ית שמיא וית ארעא:

— כ"י —

לפי שנאמר (צמדנר י, ז) עשה לך ולא
השליט יהושע עליהם בחייו שלמשה. ואף
בחייו נגנזו קודם יום מותו, לקים מה שנאמר
(קכלט ט, ט) ואין שלטון ביום המות: ואעידה
בם את השמים ואת הארץ. ואם תאמר
הרי כבר העיד למעלה (לעיל ל, יט) העידתי

מצד ארון ברית ה'. נחלקו בו חכמי
ישראל בבבא בתרא (יה, ז). יש מהם אומרים
דף היה בולט מן הארון מבחוץ ושם היה
מנח. ויש אומרים מצד הלוחות היה מנח.
בתוך הארון: כה הקהילו אלי. ולא תקעו
אותו היום בחוצרות להקהיל את הקהל.

זולק הדקדוק: כו והיה שם בך לעד. כן הוא בקצת תיגאן הטפחא בתיבת שם ובקצתן
בתיבת בך. ודע שהקמץ בתיבת שם רחב מפני המארכה: כו את מריך. לחוד

ובסגול המ"ם (מהרי"ם):

ברכה ראשונה שקודם ההפטרה

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּחַר, בְּנָבִיאִים טוֹבִים. וְרָצָה
בְּדַבְרֵיהֶם, הַנְּאֻמִּים בְּאֵמֶת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה. הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה,
בְּמֹשֶׁה עַבְדּוֹ, וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ. וּבְנָבִיאֵי, הָאֵמֶת וְהַצְּדִק: (אמ)**

הפטרה דוילך משה

דע, כי כאשר פרשיות נצבים וילך מחוברות, מפטירין הפטרת נצבים. והפטרת שובה מפטירין בפרשת האזינו. כי לעולם מפטירין שובה בין ראש השנה ליום הכיפורים.

בהושע סימן י"ד

**שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כִשְׁלַת בְּעֹנֶיךָ:
תוֹב, יִשְׂרָאֵל. לְדַחֲלָתָא, דִּי אֱלֹהֶךָ. אֲרִי אֶתְקִילְתָּא,
בְּחוּבְךָ: 1 קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל־יְהוָה וְאָמְרוּ אֵלָיו
כָּל־תְּשׂא עֵוֹן וְקַח־טוֹב וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפַתֵינוּ: קָרִיבו
עִמְכוֹן, פִּתְגְמִין דְּאֶתְרוּדָא. וְתוֹבו, לְפִלְחָנָא דִּי. וְאִימְרוּ קְדָמוּהִי. קָרִיב
קְדָמְךָ לְמִשְׁבַּק עַל עֵוֹן, נִתְקַבֵּל הָא כְּטָבִין. וְיִהְיוּ מְלֵי סְפוֹתָנָא, מִתְקַבְּלוּ
קְדָמְךָ: פְּתוּרִין לְרַעְוָא, עַל מִדְּבַחְךָ: 2 אֲשׁוּר | לֹא יוֹשִׁיעֵנו
עַל־סוּס לֹא נִרְכָּב וְלֹא־נֹאמֵר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יַדֵינוּ
אֲשֶׁר־בְּךָ יִרְחַם יְתוֹם: מְלָכִי אֶתוּר, לֹא יִפְרָקְנָנָא. עַל רַכְבֵי סוּסוֹן,
לֹא נִתְרַחֵץ. וְלֹא נִימַר עוֹד. אֱלֹהֵנָא, לְעוֹבְדֵי יְדָנָא. דְּמִן קְדָמְךָ מִתְרַחַם
עַל אֲבָהֵתְנָא דְהוּוּ בְּמַעְרִים, הָא כִּיתְמִין: 3 אֲרַפָּא מְשׁוֹבְתָם
אֲהַבֵם נִדְבָה כִּי שָׁב אִפִּי מִמְנוּ: אֲקַבֵּילֶנּוּן בְּתִיבְתְהוֹן, אֲשַׁבּוּק
לְחוּבֵיהוֹן. אֲרַחֵימְנוּן, כִּד יִתּוּבוּן בְּנִדְבָא. אֲרִי. תָב רַגְזִי, מִנְהוֹן: 4 אֲהִיָה
כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כִּשְׁוֹשְׁנָה וַיֵּךְ שִׁרְשׁוֹ פִלְבָנוֹן: יְהִי
מִימְרֵי כְּטַלָא, לְיִשְׂרָאֵל. יִזְהַרוּן, כְּשׁוֹשְׁנֵי־אֵא. וְיִתְבוּן, עַל תְּקוּף אֲרַעְהוֹן.
כְּאִילָן לִבְנוֹן, דְּמִשְׁלַח עוֹבְרֵתֵיה: 5 יִלְכוּ יוֹנְקוֹתֵיו וְיִהִי כַזֵּית הוֹדוֹ
וְרִיחַ לוֹ פִלְבָנוֹן: יִסְגּוּן, בְּנִין וּבְנָן. וְיִהִי כְזֵיו מְנַרְת קִדְשָא, זִיְהוֹן:**

ז"ל הדרקדוק: 1 וְאָמְרוּ. בכל ספרי תימן בוי"ו:

שמך המורה. (6) שובה. המלה שובה מלעיל. והנעימה בש"ן.

וְרִיחֵהוּן, כְּרִיחַ קְטֹרֶת בְּסַמֵּיא: ז יִשְׁבוּ יִשְׁבֵי בְּצֵלוֹ יַחֲיוּ דָגֵן
 וַיִּפְרְחוּ כַגֶּפֶן זָכְרוּ כִיִּין לְבָנוֹן: יתפנשוּן, מביני גְלוֹתֵהוּן. יתבוּן,
 בְּטַלְל מְשִׁיחֵהוּן. ייחון מִתֵּיא, ויסגי טובא בְּאַרְעָא. יהי דכרן טְבוֹתֵהוּן,
 עָלִיל וְלֹא פְּסִיק. כְּדַכְרוּ, יבבות חצוּצְרָתָא. על חמר עתיק, דמתנסך
 בבית מקדשא: ח אַפְרִים מֵה־לִי עוֹד לְעַצְבִּים אֲנִי עֲנִיתִי
 וְאֲשׁוּרֵנוּ אֲנִי כְּבָרוּשׁ רַעְנָן מִמְּנִי פְרִיךְ נִמְצָא: ימרון בית
 יִשְׂרָאֵל, מָא לָנָא עוֹד לְמַפְלַח לְטַעוֹתָא. אָנָא בְּמִמְרֵי אַקְבִּיל צְלוֹתֵיהָ
 דִּישְׂרָאֵל, וְאַרְחִים עֲלוּהִי. בְּמִמְרֵי אַעבְדֵּנִיהָ, כְּבִירוֹן שְׁפִיר. דמן קדמוהי
 סְלִיחַ, לְתִיבְתֵּהוּן מִשְׁתַּכְּחָא: ט מִי חֲכָם וַיְבִן אֱלֹהִים נְבוֹן וַיִּדְעֵם
 כִּי־יִשְׂרָאֵל דְרַכֵּי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ
 בָם: מן חכים, ויסבר אלין. סכלתן, וידענין. ארי תקנו, אורחתא דיין.
 וצדיקיא דהליכו בהון, ייחון בהון פחיי עלמא. ורשיעיא יתמסרון
 לגיהנם, על דלא הליכו בהון:

ומנהג השאמי להוסיף פסוקים אלו:

י מִי־אֵל כְּמוֹד נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל־פְּשָׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחְזִיק
 לְעַד אָפוּ כִי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: לית בר מנד, את הוא אֱלֹהֵא. שביק לעוון, ומעבר על
 חובין. לשארא, דאחסנתיה. לא מוריד לעלמין, רגזיה. ארי רעי לאיטבא, הוא: יא יִשׁוּב
 יִרְחַמְנוּ וַיִּכְבֹּשׁ עוֹנֵתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאתָם: יתוב מימריה,
 לרחמא עלנא. ישבוק על חובנא, ברחמתיה. וירמי לעמקי ימא, כל חטאי ישראל: יב תִּתֵּן אֲמַת
 לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִיּוֹמֵי קֹדֶם: תתין קשטי יעקב
 לבנוהי, כמא דקנימתא ליה בבית אל. טבות אברהם לזרעיה בתרוהי, כמא דקנימתא ליה בין
 בתריא. תדבר לנא עקידת יצחק דאתעקד על מדבחא, קדמך. תעביד עמנא, טבון. דקנימתא
 לאבדתנא, מיומי קדם:

(גְּאֲלֵנוּ יְהוָה עֲבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:)

(פְּרַקְנָא. יי עֲבָאוֹת, שְׁמִיָּהּ. קְדִישָׁא, דִּישְׂרָאֵל:)

על דא יתברך וישתבח, שְׁמָא רַבָּא קְדִישָׁא. די לעילא, חיא וקיא. מברך הוא לעלם,
 ולעלמי עלמיא:

זילק הרקדוק: ח לעצבים. הלמ"ד בקמין: